

Szám.

Erzsike,
Arthur,
Lakovics
sis növé-
játkezü
a, Tóth
lár Ida,
Gábor,
a, Vilma
y József,
zsó, Bas
s Dezsó,
ntirmay
Burger
i, Nyiri
essewffy
Margit,
Lenczi,
Károly,
t Géza,
Fleisch-
Kramer
ri, Mün-
Eszter,
d Berta,
y János,
ek Mar-
endékei,
Dezsó,
Zulima,
a, Wein-
er Béla,
Szelényi

ban«
zám-
zt a

kkor
hikor

b.

m-épület.
rsulat.

KIS LAP

BÜN ÉS LAKOLÁS. (Lásd a 230. lapon.)

A BÜVÖS VÖLGY.

Mese.

— Folytatás. —

SZÉP völgy végén, ott a hol a nagy hegyek kezdődtek, magas szikláról zuhogva esett le a patak, mely aztán a virágos mezőkön csörgedezve folyt végig. A zuhatag mellett egy barlang volt, melyet mindenki messze elkerült, mert ez a barlang rosz hírben állott; azt beszélték, hogy ott egy gonosz vén varázsló lakik. Csak kevesen látták a sárga képű, zöld zemű ijesztő vén varázslót, nem is sokat tudtak felőle, mert a völgy lakóinak szerencséjére a jó tündérek, kik a völgyben láthatlanul röpkedtek, nem engedték meg, hogy barlangja kapujánál tovább mehessen. De a vén gonosz csak annál dühösebb volt, annál inkább szeretett volna kárt tenni mindenkinek. Mindig ezen törte a fejét, meg azon, hogy szerezhetne sok, nagyon sok aranyat, mert csak abban találta gyönyörüségét, ha barlangja rejtett pinczéiben halomra rakhatta a kincseket. De mert barlangjából ki nem mehetett, nehezen tudott kincseket gyűjteni.

Ott üldögélt naphosszat a barlang nyilásánál s váta, leste, nem jön-e valami. Sok esztendő mult, de soha senki még közel sem ment az elátkozott barlanghoz; a vén bűvész azért csak várt türelmesen és törte a fejét gonosz terveken.

Egy napon a mint ott üldögélt és titkos szavakat dörmögött, két ember közeledett a zuhataghoz: az irigy Márton és András. Munkára indultak, de aztán megint csak meglepte a lustaság s mert

épen meleg nyári nap volt, kerestek jó árnyékos helyet, ahol kényelmesen elheverhessék a napot. Így ballagva eljutottak a barlang közelébe s ott lefeküdtek a földre. A vén bűvész rögtön észrevette őket, de eleinte nem törődött velök.

— Szegény ördögök, mormogá. Irigyek, de ostobák és szegények, nem csinálhatok velök semmit.

De aztán nemsokára mást gondolt.

— Hátha mégis? Ha nekem nem használhatnak is mindjárt, másoknak árthatnak... segíthetnek abban, hogy bosszút álljak a tündéreken, kik ide lánczoltak. Oh az nagy gyönyörüségemre szolgálna, ha legalább egyet közülök tönkre tehetnék.

Egy pillanatra eltűnt a barlang belsőjében, aztán megint előjött, ölében nagy halmaz csillogó arannyal. És az aranyakat egymás után dobálta be a vízbe, épen oda, a hova a zuhatag leszakadt. Márton, amint egyszer véletlenül arra pillantott, észrevette s figyelmeztette rá pajtását.

Eleinte megijedtek, mert tudták, hogy ez nem más, mint a gonosz varázsló; el akartak futni, de aztán mégis csak ott maradtak, mert hát mégis csak furcsa mulatság, hogy valaki szép fényes aranyakat dobáljon be az örvénybe. A pénz-sovár Márton végre meg nem állhatta s így kiáltott a bűvész felé.

— Ugyan nem sajnálod vízbe dobni azokat a szép aranyakat? Ha már annyi nálad a fölösleges, inkább add nekem, hogysem kárba vesszen.

Az öreg gunyosan nevetett.

— Oh, ti együgyűek! Nem vész az kárba. Épen azért dobálom oda, mert kevés van.

— De már ez bolond beszéd . . . kevés van, és vízbe hányod?

— Haha! Nem értitek, ugy-e? Érté- nétek, ha tudnátok, mi van odalent. Azt hiszitek, ez a csuf barlang az én lakásom? Odalent van az én palotám . . . nézzétek csak!

Intett kezével s egy pillanatra, de a csak egy szempillantásnyira, szétvált a kavargó örvény s alatta pompás kristály- palota látszott; de a következő pillanatban már megint csak a kavargó örvény volt ott s a két gonosz, mikor szemökből kissé elmúlt a káprázat, hamarjában alig tudta: álom volt-e vagy valóság, amit láttak. De a vén bűvész ott ült s ravasz moso- lyáról látták, hogy mégis talán valóság volt az.

Ekkor a kincsvágy még inkább föl- ébredt bennök s András így szólt a bű- vészhez:

— Tehát csakugyan igaz, amit hal- lottunk. Te valóban olyan hatalmas va- rázsló vagy? Mondd, nem segíthetnél raj- tunk szegény ördögökön is?

— Mit segíthetnék én rajtatok? Hi- szen ti ott abban a boldog bűvös völgy- ben laktok, ahol mindenki szerencsés.

— Ugyan ne csufolódjál! Tudhatod, hogy ott más nem boldogul, csak az a János gazda . . . ma holnap az egész völgy az övé lesz, mindent elkaparit má- sok elöl.

— Ugy van, tevé hozzá Márton, nekünk semmi sem marad. Oh, kiállhatat- lan emberek!

— Hm! Ugy látom, nem igen szere- titek őket, szólt a bűvész. Nem bánjátok, ha kissé roszt fordulna a dolguk.

— Miért is bánjátok? Ha mi olyan szegények vagyunk, miért legyen neki annyi kincse?

— No's hát tegyetek róla, hogy ne legyen.

— Persze, ha lehetne! De olyan sze- rencséje van, hogy bizonyosan valami tündér pártolja. Már csak megvallom: minap fölgyujtottam a csűrét, de abban a pillanatban roppant záporosó kezdett sza- kadni és eloltotta a tüzet, én pedig majd belefultam egy megdagadt árokba.

— Ugy van az, szólt András, nem szabad ellenök semmit tenni, mert az ember még maga jut bajba.

A vén varázsló mosolygott, aztán így szólt:

— Látom, derék ficzkók vagytok, de nincs szerencsétek. No's, én majd segíték a bajotokon. De nem ingyen ám. Előbb ti tesztek nekem szolgálatot, aztán majd mondok valamit, ami hasznotokra lesz nektek is, nekem is.

— Szólj, mindent megteszünk.

— Nagyon jól van. Tehát figyelje- tek . . . jöjjetek ide közelébb, mert csak halkan sughatom meg.

— Oh, nincs itt közel senki . . .

— Azt hiszed? Persze, ti nem látjá- tok, de én jól tudom, hogy mindig leske- lődnek körülöttem . . . no, nem szükséges tudnotok, kicsoda.

A két gonosz ember tehát odament a barlangba, hol a jó tündéreknek nem volt semmi hatalmuk. Itt aztán sokáig tanácskoztak s mikor végre elváltak, mindahárman nagyon meg voltak elégedve. A két gonosz irigy kárörvendő nevetéssel ment hazafelé, a vén varázsló pedig. vissza-

hazódva barlangjába, vigyorogva szólt magában:

— Majd meglátjuk, meg nem bánja-e a tündér királynő, hogy ide bűvölt engem és nem enged kimozdulnom. Azt hiszi, innen nem árthatok neki és kedvenceinek? Majd megmutatom, hogy kifogok rajta!

Ezalatt a János gazda házában minden a maga rendjén ment tovább, boldog és elégedett volt mindenki, nem gyanítva, hogy ravasz összeesküvés készül ellenök. Nem gyanította ezt még Hajnalka sem, pedig látta, hogy János gazda az imént nagyon élénken beszélgetett a két rossz szomszédal. Látta, de nem hallotta, mikor a gonosz Márton így szólt János gazdához:

— Az már bizonyos, János gazda, hogy ritka derék nő a kend felesége. Csak az a furcsa, hogy senki sem tudja, hová való és tulajdonképen kicsoda?

— Az igaz, magam sem tudom s nem is kérdezem soha, mert megkért, hogy ezt ne fürkészszem.

— Már én bizony csak kikutatnám, szólt András, a másik rossz cimborá. Aztán nem is olyan nehéz dolog az, én tudnám is, mit kellene tenni.

— Ugyan mit?

János gazdában fölbredt a kíváncsiság. Elfelejtette, mit ígért Hajnalkának s mohón leste, amit aztán a két rossz ember sugott a fülébe. Nemsokára visszavért házába és

látta, hogy Hajnalka a kertben virágot szed, a legszebb virágokat tépi le. Nem szólt semmit, hanem figyelemmel kíséerte, mi történik e virágokkal.

Hajnalka pedig e virágokat egy lugasba vitte s ott szépen elrendezte, legfölül helyezve az asztalra a legszebbet.

Már beestele-

gett, nem járt közel senki, azt hitte, senki sem látja, készülhet az ünnepre úgy, mint máskor.

Micsoda ünnepre készült? Azt nem tudta, nem gyanította senki. Nem is olyan ünnep volt az, melyben akárki részt vehetett volna, — tündérek lakomája készült ott a lugasban. Igen, tündéreké, mert a titok, melyet János gazda nem ismert s

A BÁBU UTÁZIK. (Lásd a 235. lapon.)

mely
bad,
Hajna
dérek
kapot
ember
szaba
M
tavasz
meglá

kedv
nyör
min

főm
álor
lefe
hog
vol
lett

mely után kérdezősködni sem volt szabad, abból állott, hogy az ő felesége Hajnalka maga is egyike volt a jó tündéreknek s a tündérkirálynőtől engedélyt kapott, hogy emberi alakban éljen a többi emberek között. Ezt azonban nem volt szabad tudnia senkinek.

Minden esztendőben egyszer, szép tavaszi éjjelen, rejtelmes holdvilágnál meglátogatták Hajnalkát tündértársai.

Ekkor el kellett mondani, meg van-e elégedve sorsával, kíván-e valamit. És amit kívánt, arról kedves társai jelentést tettek a tündérkirálynőnek, ki aztán teljesítette Hajnalka kívánságát. Most épen az az éjszaka következett, melyre a tündérek látogatása ki volt tűzve; Hajnalka tehát készült fogadásukra. Nem kellett azoknak holmi csemege, nyaláncság, csak egy-egy virág. Mindegyiknek megvolt a maga

PAPRIKA JANCSI. (Lásd a 239. lapon.)

kedvenc virága, a melynek illatában gyönyörködött. Hajnalka gondoskodott, hogy mindenik meg legyen elégedve.

Már későre járt az idő, a hold rég fönny lebegett az égen, az emberek mind álmra hajtották fejüket. János gazda is lefeküdt és aludt . . . az az, csak színlelte, hogy alszik, mert valósággal teljesen ébren volt és leste mi fog történni. Nem is kellett sokáig várnia. Mikor az idő éjfélre

járt, Hajnalka ovatosan, nesz nélkül fölkelt ágyából és kiosont a házból.

— Ugy látszik, mégis igazuk volt, szólt magában János gazda. Mit kereshet most a kertben? Nekem tudnom kell mindent . . . meg is fogom tudni.

Ő is fölkelt és indult kifelé. De még egy pillanatra visszatartotta a lelkiismeret.

— Csunya dolog a leskelődés, gondolá. És hátha baj lesz belőle? Hajnalka meg-

ígértette velem, hogy sohasem fogok effé-
léket fürkésztetni, mert különben szeren-
csétlenség ér... Eh, bolond beszéd...
azt csak azért mondta, hogy megijesszen!
Azértis utána megyek.

És a következő perczben már kint
volt a kertben s ovatos léptekkel a lugos
felé tartott.

(Folytatása következik.)

Bün és lakolás.

(Képpel a czimlapon.)

»Laczi, Laczi, Vad Laczi,
Mít állsz a sarokban?
Laczi, Laczi, Vad Laczi,
A kezekben bot van!
Fiu, hát ez mit jelent?
Roszban töröd a fejed!«

»A sarokban állok itt,
Rálesek Pistára...
Annak, hogy nem tart velem,
Vére lesz az ára!«

»Laczi, szerencsétlen te —
Rohansz veszedelmedbe!«

»Csak azért is!.. Nem bánom!
Mért nem jár kedvemben?«

»Laczi, Laczi... intelek!«

»Csak azért se!.. Nem, nem!«

»Csak azért se?.. No jól van —
Mégbánni lesz módodban!«

Csitt!... lépések... jön is már!
Csakugyan a Pista...
Kerek arcán szelidség,
Szeme nyájjas, tiszta.
Feléje ugrik Laczi...
Vad szitokját hallani.

De kezéhez a husáng
Mint ha oda fagyna...
Ijedtében megmered...
Előtte az apja!
Az a szigoru, kemény...
Szörnyü harag a szemén.

Legott csipi fültövön
Vásott Laczikáját,
S frissen metszett vesszővel
Porolja nadrájját;
De porolni úgy porolt —
Hogy Laczi is benne volt.

Kikapta a magáét;
De még nem egészen —
Pistát ott a hely színén
Mégkövette szépen.
Biz az egész dologban
Ez fájt neki legjobban.

De mikor jó Pistika
Borult a keblére...
Megröndült a roszt fia
S könnyült a szemébe.
Megszelidült erre nagyon —
De meddig tart? Nem tudhatom!

SZELLŐ ÉS VILLÁM.

— Beszélyke. —

(Vége.)

KÖVETKEZŐ nap is kellemesen
mult. Ödön és Piroska szinte saj-
nálták, mikor már az est közele-
dett és véget vetett a játéknak. De a va-
csora annál vigabban folyt s a gyermekek
érdeklődéssel hallgatták, amint az öregek régi
időkről, a maguk fiatal koráról beszélget-
tek. Egyszer Károly bácsi így szólt:

— Mondd csak, kedves bátyám, megvan-e még az a szép liget, ahová fiatal korunkban annyit jártunk eprészni, márdártojást keresni? Mily pompás kirándulások voltak azok!

— A liget megvan, de én bizony magam is már sok esztendő óta nem voltam ott. Kirándulni csak társaságban kellemes; a liget, tudod, kissé messze van; a nők, gyermekek nem birnak odáig gyalogolni, kocsim pedig nincs.

— Tudod mit? Ránduljunk ki oda holnap. Most itt van az én kocsim. Mi ketten kimegyünk gyalog, a két asszony meg a két leány a kocsiba ül, Pali fiam hajtja a lovakat és Ödön melléje ül a bakra.

— Ez pompás gondolat! Nagyon jó lesz! Ha szép idő lesz, holnap kimegyünk egész napra, viszünk hideg ételeket és a szabadban ebédelünk.

— Nagyon örültek mindnyájan. — csak Ödön és Piroska vágtak hirtelen nagyon furcsa arcot. Mindkettejüknek az jutott eszökbe, hogy majd nekik is a vén bárkába kell ülnök, melyet annyira nevettek. De nem mertek szólani, mert tudták, hogy szüleik effélékben nem értik ám a tréfát.

Másnap csakugyan igen szép idő volt s már korán reggel mindenki talpon volt, nemsokára pedig előállott az ócska hintó a két vén gebével. Az apa és Károly bácsi gyalog előre indultak, a többiek beszállni készültek a kocsiba. Ödön és Piroska kissé orrfintorgatva nézegették a kocsit, lovakat, de végre egy kis sohajtással beültek. Milike észre vett mindent, de nem szólt. Pali fölugrott a bakra és megindultak.

A két öreg ló csöppet sem látszott öregnek, mikor egyszer neki indult; a vén bárka pedig olyan kényelmes, olyan kellemesen hintázó kocsit volt, hogy Ödön és Piroska csakhamar elfelejtettek minden esufolkodást és nagy gyönyörűséget találtak a kocsikázásban. Nem sok módjuk volt kocsikázni, mert városban csak igen gazdag emberek tartanak kocsit-lovat, bérkocsin járni pedig drága multság, nem gyermeknek való. Mikor kint voltak az illatos mezőkön, hallották a reggeli dalát csattogó pacstírtát, tapsoltak örömben s Piroska fölkiáltott:

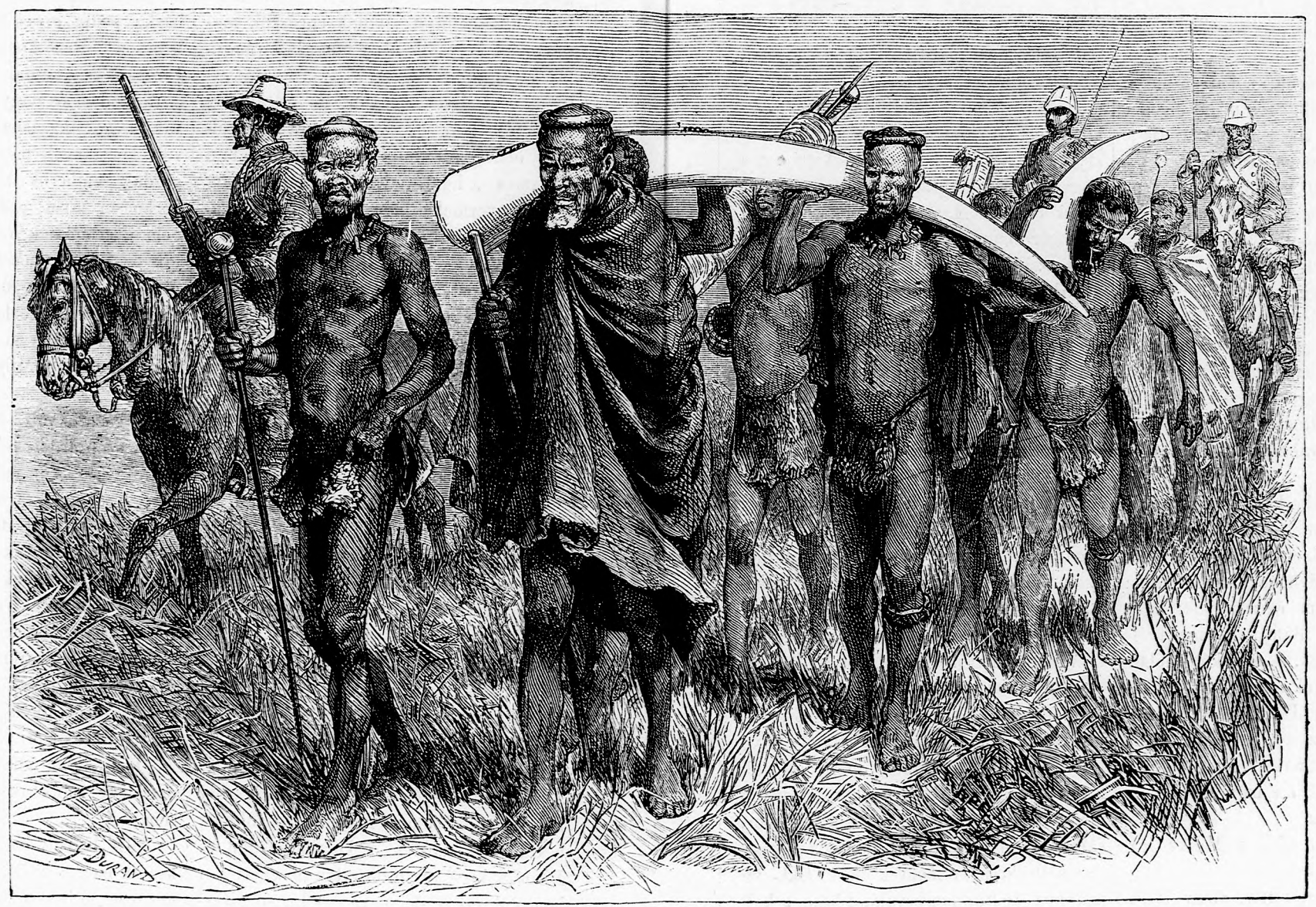
— Oh, mily jó gondolat volt ez Károly bácsitól! Milyen pompás napunk lesz!

Igaza is volt. Nemsokára megérkeztek a szép erdőcskébe, hova a két apa a rövid gyaloguton már elébb megérkezett. Egy terebélyes fa alatt szétterítették a kendőket, tálakat, itt volt a főhadiszállás, de nem maradtak ott sokat, sétáltak jobbra-balra, a fiuk mászkáltak a fákön, a leányok szedtek vadvirágot s vig daluktól visszhangzott az erdő. Mikor már kissé elfáradtak, visszatértek a nagy fához, itt tüzet raktak, készítettek nyárson sültet s ez megint olyan új multság volt, mely sok tréfát okozott. Mikor végre elkészült az ebéd, olyan jóízűen ettek, hogy nem cseréltek volna akár a király ebédjével sem.

De Károly bácsi és Pali nem feledkeztek meg Szellőről és Villámról sem; a két öreg ló hosszú pányvára bocátva legelészett, azután még jó abrakot is kapott s ebéd után, mikor az egész társaság a

(Folytatása a 234. lapon.)

19. kötet

A BÉKE-FOG. (Lásd a 239. lapon.)

(Folytatás a 231. laphoz.)

puha fűben heverészett, Pali oda ment a lovakhoz, simogatta őket s hízeltedve beszélgetett hozzájuk. Nemsokára odament Milike is és kenyérdarabokat, czukrot adogatott a lovaknak, ezek pedig jóízűen ropogtatták, mert a ló is szereti ám a nyálánságot, különösen az édességet.

Végre Ödön és Piroska is odamentek. Nem tudom, hogy esett, de most már nem nevettek annyira a két öreg lovon s Piroska így szólt Ödönhöz:

— Tudod, mégis csak nekik köszönhetjük ezt a mai kellemes napot. Én többé nem fogom csufolni ezt az ócska fogatot.

— És azt okosan teszed, szólt Milike mosolyogva, mert meghallotta a Piroska szavait. — Roszul cselekszik, aki mindjárt nevet, ha valaminek kissé furesa a külseje.

Ödön és Piroska kissé megzavarodtak, mert azt már meg tudták fontolni, hogy nem illik a mások jószágát csufolni. Milike azonban jókedvűen így szólt tovább:

— Észrevettem én mindjárt, hogy szegény Szellő és Villám fölött nevetgéltek s gunyolódttok, mert a két jámbor állatnak olyan reájuk nem illő neve van. Persze, kissé furesa. De ha úgy ismernétek, úgy tudnátok a történetüket, mint mi, akkor nem csufolnátok.

— Mondd el Milike, mond d el! szóltak Ödön és Piroska.

Letelepedtek a fűbe, s Milike így szólt:

— Ti azon nevettek, hogy ilyen szegény öreg állatoknak olyan pompázó nevük van; arra nem gondoltatok, hogy Szellő és Villám is voltak fiatalok, amikor

a nevük talán illett reájok. És bizony illett is, csakhogy az persze régen volt, mert most már tízennyolcz évesek, ami, tudjátok, lónál már nagy idő. Én magam is csak keveset emlékszem arra, mikor még tüzes fiatal állatok voltak. Akkor még élt jó nagyapám, a mamának atyja; ő nevelte Szellőt és Villámot s nagyon szerette a szép két lovat. De volt is rá oka, mert a derék, okos állatok többször megmentették életét is. Egyszer télen szánkán utazott, puskája nem volt s farkas-csapat támadta meg. Tudnotok kell, hogy ilyenkor a legtöbb ló megijed s eszeveszetten fut, árkon-bokron keresztül, míg a kocsi vagy szán összetörik s az utas a farkasok prédája lesz.

De Szellő és Villám nem úgy tettek ám; horkoltak ugyan, de engedelmestek; a nagyapa hamar meggondolta, mely irányba menekülhet legkönnyebben. Meg kellett fordulnia s Szellő és Villám nem ragadtak el, hanem szépen megfordultak aztán vágattak oly sebesen, hogy a farkasok csakhamar elmaradtak.

— Oh, akkor nem hiába volt Szellő és Villám a nevök! szólt Ödön halkán.

— Máskor meg sötét éjjel utazott nagyapácska. Az utat jól ismerte s tudta hogy hidon is kell átmenni egy mély folyó fölött. Elértek a hidhoz, de itt a lovak hirtelen megállottak s nem akartak tovább menni. A nagyapa bár nem szokta máskor, rájuk csapott az ostorral, de a lovak csak ágaskodtak, nem mentek előre. Ekkor a nagyapa tudta, hogy valami bajnak kell lenni, leszállt s kezébe véve a kocsi lámpást, a lovak elé ment. És tudjátok mit látott? Azt, hogy a hidnak csak az eleje

volt meg a többit elsodorta volt a víz és ha még néhány lépéssel tovább mennek, lezuhanak és mindenestül odavesznek. Csak Szellő és Villám okossága mentette meg a nagyapát.

— Derék jó lovacskák! kiáltott közbe Piroska.

— Ugy-é? Szerette is őket nagyapácska és egyszer így szólt apánkhoz:

— Kedves fiam, én már nagyon öreg vagyok . . . ha meghalok, Szellő és Villám legyen a tied, de oly föltétellel, hogy soha sem adod őket valami durva embernek kezébe, hanem tartod őket vén korukig.

Kedves jó nagyapánk azután nem-sokára meg is halt s Szellő és Villám hozzánk jutottak. Mi pedig igyekeztünk hiven teljesíteni nagyapánk kívánságát. Mindig jól bántunk a derék állatokkal s míg fiatalabbak voltak, sok hasznukat is vettük. Mi is nem ritkán bajba jutottunk volna, ha Szellő és Villám nem olyan okos állatok. És milyen szelidek és engedelmesek! Én magam is sokszor hajtottam, mégsem történt soha baj. Most már persze öregek, nem bírnak sokat, csak egy-egy kis utra szolgálnak, de otthon keveset dolgoznak s apácska azt mondja, hogy jól fogja őket tartani még akkor is, ha már semmit sem dolgozhatnak, mert hálásaknak kell lennünk még az állatok iránt is, melyek jól szolgáltak. Az ócska kocsit pedig azért tartjuk meg, mert cizfra hintó nem illenék ilyen csöndes öreg lovakhoz s nekünk ott falun ez is jó; magatok is tapasztaltátok, milyen kényelmes.

— Az bizony, szólt Piroska. Oh igazán nagyon sajnálom, hogy csufolódtam!

— De magam is, szólt Ödön.

Aztán odamentek Szellőhöz és Villámhoz és barátságosan megsimogatták.

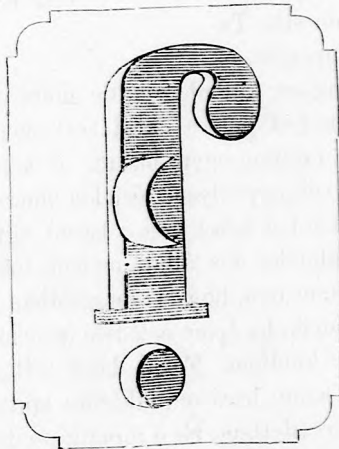
Mikor Károly bácsiék negyednap végre elbucuztak, Ödön és Piroska alig tudtak elválni Szellőtől és Villámtól s még az utolsó pillanatban is vittek nekik kiflit és czukrot utravalónak. És megfogadták, hogy jövőre senkit és semmit sem fognak csufolni, nevetni a külső látszat miatt.

A bábu utazik.

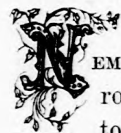
(Képpel a 228. lapon.)

PA, Vicza, pá,
Elmész világgá,
Nagy messzire utazol,
Oda, oda, oda, hol
Nem is látszik talán a
Juliskák tanyája.
Isten veled, kis Viczam,
Gondolj néha én reám.
Pá, Vicza, pá!
Elmégy világgá!

KÉPREJTVÉNY.

A MI HÁZI BARÁTAINK.

EM azokról a kis pajtásokról akarok szólni, akikkel iskolába jártok s akik aztán meglátogatnak, hogy a szabad órákat vidám játékkal eltöltsetek. Vannak nekünk más hű barátaink is, és tudom, ti is mindnyájan szeretitek azokat, kik leghivebbek hozzánk és házunkhoz. Ezek pedig a kutya meg a macska.

Meg is érdemlik, hogy szeressük őket; nem kell röstelnünk azt mondani, hogy szeretjük hű, okos kutyánkat. Ahány fajtája van a kutyának, annyiféle szolgálatot tesz nekünk. Az egyik a házat, a másik a juhok őrzését, ismét másik segít a vadászaton stb. Tanulékonyaságra, az

igaz, nagyon különbözők, de nincs olyan fajta, melyet helyes oktatással meg ne lehetne tanítani egyre-másra. Nekem régebben volt egy selyemszőrű kis pinsi kutyám, (Lásd a képet ezen a lapon) egy kényes, bolondos kis állat, melyet sokszor használtam arra, hogy a szomszédban lakó barátomnak, ha épen cselédem rá nem ért, üzenetet küldtem. Fogai közé tettem a levelet, aztán barátom lakására mutatva, utnak eresztettem. És ő mindig pontosan

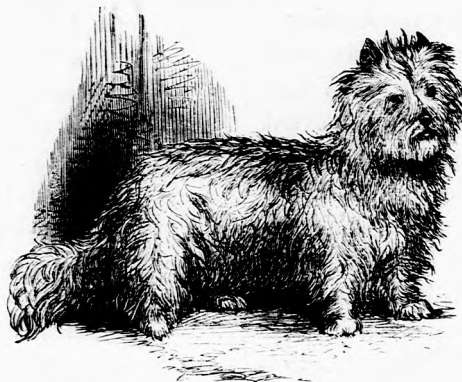
oda ment, lábával kaparta az ajtót, míg kinyitották s átadta a levelet. Aztán nyugodtan várt, míg barátom megírta a választ, s ezt sebesen futva elhozta nekem. És mindig nagyon boldog volt, mikor ilyen szolgálatot tehetett.

Ilyen és efféle dolgokat mindenki mondhat, akinek egy-egy kedves kutyája volt. Csak hogy természetesen tudni kell vele bánni. Aki azt akarja, hogy ügyes, hasznos kutyája legyen, nevelje gondosan kicsi korától és akkor öröme lesz benne.

Talán nevettek, ha azt mondom, hogy a kutyát nevelni kell. Pedig komolyan mondom. Nem szabad felejtetni, hogy a kutya a legokosabb állatok egyike; igen sokat megért már a puszta szóból s intésünkből, arczunk kifejezéséből tudja, mit akarunk. Hogy enge-

delmes legyen, szükséges, hogy szeresse gazdáját; ezt pedig nem nehéz elérni, mert a kutya már természeténél fogva igen hálás, ragaszkodó s nagyon kegyetlenül kell vele bánni, hogy haragudjék gazdájára. Rendesen még ő maga busul, ha látja, hogy gazdája haragszik reá, épen mint a kis gyermek, aki belátta, hogy csinylt követett el.

Persze, azért a kutya mégis csak állat, vannak hibái s néha gonosz csinye-

AZ ÉN POSTÁS KUTYÁM.

ket követ el, melyekért meg kell büntetni. De az a kérdés, hogy büntessük? Ha jól neveltük, akkor nem szükséges megverni; elég, ha keményen pirongatjuk. Milyen szomoruvá lesz a szegény állat, ha látja, hogy gazdája haragosan néz rá és kemény szavakat intéz hozzá! Meglapul, megalázkodik és félve tekint föl, lesve, valjon megengedi-e gazdája, hogy bocsánatot kérjen. És ha látja, hogy gazdája ismét nyájasan pillant reá, akkor örvendezve fölugrik, kezeit nyaldossa s mintegy azt látszik ígérni, hogy többé nem követ el olyan csinyt.

Természetesen szükséges az is, hogy viszont gondját viseljük a hú állatnak. Ha azt akarjuk, hogy vidám és egészséges legyen; gondoskodni kell tisztaságáról és táplálékáról; de nem szabad tulhizlalni, mert a kövérség a kutyánál nemcsak csunya, hanem ártalmas is; ha nagyon elhízik, akkor nem él sokáig.

Hú barátunk élete különben sem nagyon hosszú. Ha mint kis gyermekek játszottatok a kis kutyával, néhány év multával ti még mindig gyermekek vagytok, a fiatal kutya pedig nyolcz—tiz esztendő alatt már öreg lett s ha még talán

meg nem vakult, már gyöngé, nem bir többé veletek futkosni, csöndesen pihenget és szomorkodik. Igen bizony, szomorkodik, mert roszul esik neki, ha többé nem járhat-kelhet mindenütt kedves gazdájával, mint azelőtt.

A kinek jó szive van, az türelmes az ilyen öreg állat iránt és gondoskodik róla, még ha többé nem szolgálhat és nem mulattathat is.

Ha már a kutyáról beszéltem, beszélnem kell a macskáról is, mert hiszen a kutyámacskát mindig együtt emlegetjük, ámbár néha nem épen jó barátságban élnek egymással. De az sem ritkaság, hogy a kutya és a macska igen szépen megélnek együtt, sőt szeretik egymást, kivált ha kicsiny koruktól összezoktattuk őket. A házhoz pedig

... ENGEDTE, HOGY LEVEGYE.
(Lásd a 238. lapon.)

mindaketten egyformán ragaszkodnak.

A macska nem olyan tanulékony ugyan, mint a kutya, de főleg kicsi korában még kedvesebb. Nagyon szeret játszani s rendesen szelid, hagyja magát dédelgetni s a gyermekeket nagyon szereti. Persze, ha fülét-farkát csipdesik, az nincs inyére s ilyenkor karmol. De aki nem bántja, ahhoz hiven ragaszkodik.

Sokan azt hiszik, hogy a czicza semmit sem tud megtanulni; de ez nem igaz. Nem szeret ugyan olyan mindenféle mesterségeket végezni, mint a kutya, de azért megtanul holmi apró tréfákat, ugrik abroncon át, kéri két első lábával az ételét, »pacsit« nyújt stb. Okosságáról minden lépten-nyomon bizonytságot tesz. Például a kutya, ha az ajtót zárva találja, ott vinnog, vagy lefekszik és vár, míg valaki jön; nekem volt egy kis cziczám, mely jobban tudott magán segíteni. Ha be akart jönni s az ajtót zárva találta, föluggott a kerítésre, mely épen az én szobám ablaka alatt végződött. Az ablak alatt, aztán addig nyafogott, míg valaki meghallotta; a kis Mariska mindjárt kiszaladt s a czicza a kőfal egy pontjáig eléje ment, (lásd a képet a 237. lapon) engedte, hogy a kis leány levegye s nagy meglepéssel ölben jött a szobába.

Efféle példát tömérdeket mondhatnék el, de mindenki tud ilyet eleget. Bizonyos, hogy a kutya sok tekintetben okosabb, értelmesebb, de a czicza is gyakran rendkívül éles ész bizonytságát adja és néha talán joggal okosabbnak hiheti magát a kutyánál. Képzeljétek például, hogyha megértenők a czicza beszédét, akkor az én cziczám effélet mondana el:

— Látjátok azt az esetlen nagy újfunlandi kutyát? Persze, nagyra nőtt, aztán hiszen nem tagadom, jószívű, nagyon szereti a gazdánkat. De hát milyen ügyetlen! Mindig ott van a gazdánk sarkában, egyebet sem tesz, mint vele sétál. Bezzeg nem tud ám egeret, madarat fogni, sem fára mászni. Ha az utcán valahol elmarad gazdánktól, mindjárt bajba jut, alig

talál haza; hát még ha kissé messzebb téved! No, akkor egészen kétségbe esik. Épen a mult héten történt . . . Én egy kis kirándulást tettem, nem messze, alig egy mértföldnyire a majorsághoz. Amint szépecskén haza felé ballagok, hát látom újfunlandi barátomat. Sirt-rítt kétségbeesésében, s mint valami örült szaladgált ideoda, úgy hogy végre megszólítottam:

— Ugyan mi a baja, Nero ur?

— Oh, nagy a baj, igen nagy! Elvesztettem a gazdám s most nem talállok haza! Oh jaj, mi lesz belőlem! . .

— Ugyan legyen esze, kedves barátom! Ilyen csekélységen megijedni! Hát, jöjjön velem, én épen haza megyek. — És így szépen haza vezettem Nero urat.

A macskának egyik legnevezetesebb tulajdonsága az, hogy igen messze földről is haza talál. Még ha zsákba dugják is és úgy viszik el, mihelyt kiszabadul, megindul hazafelé, bár nem látta, merre vitték el s így csodálatos ösztönének kell lenni, hogy megtudja, mely uton induljon. Efféleket különben már kutyákról is jegyezték föl.

Ha azt akarjuk, hogy cziczánk ragaszkodjék hozzánk, gondját kell viselni, jól kell tartani, de nem szabad tulságosan hizlalni, mert akkor csunya és elbetegesedik. Sokan azt hiszik, hogy a macska inkább egerészik, ha nem kap enni; de ez nem igaz; a jól tartott czicza sokkal nagyobb kedvvel egerészet. Ha nem kap enni, akkor persze éhségből fogdos egeret madarat, de aztán el is vadul és többé nem oly szelid, kedves állat.

Paprika Jancsi.

(Képpel a 229. lapon.)

BUM—csin—bum!
*Naty erdemü bubligum,
 Dessek szében etype tyilni
 Es a feldre lecsicsilni!
 Merd mintyár gezdédik a
 Naty szeri gométia.
 Hopp! Hamar billants ki
 Te Bábrigo Jáncsi!
 Itt a Jáncsi! Mekjelent —
 No, dzsinál széb gompliment,
 Emeld a kalappodat,
 Hajts mek szében makadat!
 Bum, bum,
 Nagy erdemü bubligum
 Csinadratta, csin, csin, csin,
 Jól mulatsz majd a Jancsin.*

A BÉKEFOG.

(Képpel a 232—233. lapokon.)

SZOMORU dolog az, mikor az emberek háboruszkodnak és egymás vérét ontják; de még a mivelt népek is gyakran belebonyolódnak háboruba, mikor valamin összekapnak és nem akar engedni egyik sem. Pedig a mivelt nemzetek meg tudják gondolni, milyen szerencsétlenség az, mikor a csatában annyi ember meghal; amíg lehet, kerülük is tehát a háborut.

De a különböző félvad népek, főleg Afrikában, nem így gondolkoznak, hanem még örömeiket találják a háboruszkodásban. Egymás közt örökös harczot folytatnak, még pedig kegyetlen módon; nem érik be azzal, hogy az ellenséget legyőzik, hanem a foglyokat vagy leöldösik, vagy eladják rabszolgáknak, úgy hogy szegények soha sem látják többé hazájukat és családjukat.

Különösen szeretik az afrikai négek megtámadni az ott levő európai embe-

reket. Afrika különböző részein, a tengerparton vannak már szép városok és egész kis országok, melyekben európai mivelt emberek élnek s kereskedést üznek az ottani sokféle értékes portékákkal. De ugyancsak vigyázni kell ám a néger szomszédokra, mert ezek gyűlölik a fehér embert és ha lehet meg is támadják.

Néha egy-egy vakmerő néger király, hadat izen a fehéreknek s aztán véres háboru tör ki. Persze utoljára a négerék bánják meg, mert nem értenek a hadi mesterséghez, mint az európai katonák, ágyujok nincs, legtöbbször puskájok sincs, csak nyíllal és lándzával harcolnak; de azért veszedelmes ellenfelek, mert rendkívül vitézek, ravaszok és sokszor meglepik az ellentáborot.

Mikor mégis látják, hogy nem boldogulnak, akkor ravaszul alkudozni kezdenek s hitegetik az ellenséget, hogy békét akarnak kötni. De a fehérek nem egykönnyen engedik magukat megcsalni s addig nem állanak szóba a néger király követivel, míg ezek el nem hozzák a békefogat. Ez nem más, mint rendkívüli nagyságu elefántcsont, azaz elefánt agyar. A tudatlan négerék igen babonásak s az elefántcsont náluk a béke szent jelvénye; akinek egyszer ezt elküldték, azzal többé csakugyan nem folytatnak háborut.

Az a követség, melyet itt a rajzon látunk, ilyen békefogat visz s már a fehérek táborához közel jár; fehér katonák kísérik a tábornok elé, kivel aztán megkötik a békét.

A »KIS LAP« XVIII. köt. 11-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Paczka Anna és Margit, Hirsch Giza, Pap Mariska, Schulhoff Lajos, Faschó-Moys Margit, Schlichter Ella és Simon, Gaylhoffer Erzsé és Jancsi, Novák Aladár és Elemér.

FELADVÁNY A SZENTIRÁSBÓL.

FEJTSÉTEK MEG, MIT ÁBRÁZOL E KÉP?

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz, Athenaeum-épület.
 Budapest, 1880. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.